

Vlaams
Parlement

vergadering **C263 – LEE36**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 8 juni 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Chokri Mahassine tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het niet toelaten van tijdelijke woonunits - 2120 (2010-2011)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over vergunningsaanvragen voor constructies voor de tijdelijke huisvesting van seizoenarbeiders en eventuele bijsturing van de provinciale stedenbouwkundige verordening - 2345 (2010-2011)	6
Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de niet-toepassing van artikel 145/7, §1, van het decreet op de ruimtelijke ordening en de gevolgen voor de realisatie van het bijkomend sociaal woonaanbod in het kader van het grond- en pandenbeleid - 2347 (2010-2011)	10
Vraag om uitleg van de heer Lode Ceysens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de plannen inzake het lokale RO-handhavingsbeleid en de versnelling van de ontvoogdingsbeweging - 2273 (2010-2011)	13

■

Voorzitter: de heer Bart Martens

Vraag om uitleg van de heer Chokri Mahassine tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het niet toelaten van tijdelijke woonunits - 2120 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Mahassine heeft het woord.

De heer Chokri Mahassine: Minister, steeds meer maken jonge koppels of gezinnen gebruik van een tijdelijke wooneenheid – een woonunit, een wooncontainer – of zij wonen tijdelijk in hun garage, gedurende de tijd dat de eigenlijke woning wordt gebouwd. Op deze manier kunnen zij huurkosten uitsparen en wonen zij bovendien ‘op de werf’, wat niet alleen gemakkelijk is qua verplaatsing maar ook voordelen heeft inzake toezicht op de werf en de materialen. Voor jonge mensen is het op die manier gemakkelijker om een eigen woning te verwerven.

Het spreekt voor zich dat men voor de bouw of soms ook de volledige renovatie van de woning een vergunning moet hebben. Ook voor de tijdelijke woonunit is het nodig een vergunning aan te vragen. Men kan zich wel de vraag stellen in hoeverre die vergunningen voor tijdelijke woonunits in de praktijk worden aangevraagd. Omdat het gaat om tijdelijke constructies, gaat men er dikwijls van uit dat er geen vergunning nodig is. Ook komt het regelmatig voor dat vergunningen worden afgeleverd voor woningen met een aparte, losstaande garage, maar dat die garage gedurende enkele jaren wordt gebruikt als woning, tot de eigenlijke woning klaar is. Strikt genomen is voor die functie als woning ook een vergunning nodig.

De voorbije maanden werd een aantal keren een vergunning voor een tijdelijke unit geweigerd na een bindend negatief advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar. In dat geval is de gemeente verplicht de bouwvergunning te weigeren. Als reden wordt bijvoorbeeld aangehaald dat de woonunit zich in de tuinzone bevindt en dat de woonbestemming dus niet verenigbaar is met de tuinzone, of dat de woonunit geen esthetisch uitzicht heeft. Verkavelingswijzigingen worden evenmin aanvaard, zelfs indien de burens ermee akkoord gaan.

Minister, dit zijn volgens mij onbegrijpelijke beslissingen voor tijdelijke situaties. Je koopt een stuk grond, het hele terrein wordt een bouwterrein met hopen zand, pakken stenen, graafmachines, een chemisch toilet, een werfkeet of een oude caravan, maar een nette tijdelijke woonunit mag er niet staan, zelfs niet tijdelijk. Het lijkt mij logisch dat de aanvrager van een tijdelijke woonunit een vergunning voor de bouw van een woning kan voorleggen, zodat ook uit de feiten blijkt dat er op hetzelfde perceel gebouwd zal worden en om te vermijden dat de tijdelijke woonunit definitief wordt.

Minister, bent u op de hoogte van het feit dat tijdelijke woonunits soms niet worden vergund omwille van het bindend negatief advies van de stedenbouwkundige ambtenaren? Bent u het ermee eens dat het niet aanvaardbaar is dat jonge gezinnen verplicht worden zich op de private huurmarkt te begeven doordat vergunningen worden geweigerd omdat het onmogelijk is de tijdelijke woonunit centraal op een perceel te plaatsen? Welke maatregelen denkt u hier eventueel te nemen?

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Voorzitter, de heer Mahassine kaart een gangbare praktijk aan. Het is mij niet bekend of de praktijk in heel Vlaanderen gangbaar is, maar dat is wel zo in het mooie Limburg. Het is vaak een goede oplossing voor een tijdelijke situatie. Maar ik vraag mij af of het aangewezen is dat wij ook hier het een en ander decretaal verankeren.

Hier wordt verwezen naar het bindend negatief advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar. Volgens mij kan ook een ontvoogde gemeente geen tijdelijke vergunning

afleveren in een tuinzone. Veel belangrijker nog dan het vergunnen van de tijdelijke situatie is dat er, wanneer de woning gerealiseerd is, korte metten wordt gemaakt met die situatie. Dan moet die woonunit verdwijnen of moet die garage met een tijdelijke woonfunctie die tijdelijke woonfunctie verliezen. Ik weet uit de praktijk dat de situatie zich wel degelijk voordoet dat, als de woning er staat, men toch, althans diegenen die zichzelf heel graag kastijden, de lust kan krijgen om in de tijdelijk als woongelegenheden ingerichte garage bijvoorbeeld de schoonmoeder te huisvesten. Het bestuur heeft dan heel uitdrukkelijk de middelen om te zeggen dat die situatie, die al door de vingers werd gezien, onmiddellijk in orde moet worden gebracht. Maar men zal proberen rechten te putten uit een tijdelijke vergunning en men zal proberen om die tijdelijke vergunning te verlengen. Ik stel in de praktijk ook vast dat indien er iemand van de stedenbouwkundige inspectie daartegen zou willen optreden, de definitieve woning er al staat en het probleem al is opgelost tegen de tijd dat de procedure op gang is getrokken.

Moeten we de problematiek die hier wordt aangekaart, decretaal oplossen of moeten we veeleer voor de pragmatische oplossing kiezen? Ik zou voor de pragmatische oplossing kiezen, maar ik pleit ervoor dat zodra de definitieve woning er staat, de tijdelijke woongelegenheden zeker en vast onmiddellijk verdwijnt.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: De vraag is: wat is tijdelijkheid? Hier gaat het over wonen. Dat fenomeen doet zich vooral in Noord-Limburg voor. In Zuid-Limburg doet zich dat niet voor. Ik weet niet of mensen op andere plaatsen in Vlaanderen eerst een garage bouwen en daar gedurende een aantal jaren in wonen.

Minister, ik wil deze kwestie opentrekken. Het woord woonunit is hier gevallen. Het gaat over jonge gezinnen die een constructie willen opzetten, maar de landbouwsector is ook vragende partij om woonunits te zetten. En er is ook de invalshoek van de bouwsector. Minister, wat is tijdelijkheid en wat verstaat u onder woonunits? Vandaag is een en ander gereguleerd in het decreet Ruimtelijke Ordening. We moeten pragmatisch zijn als het gaat over gezinnen, maar wat met alle andere situaties?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Uit een rondvraag bij mijn administratie blijkt dat het aantal dossiers zéér beperkt is. Zelden wordt hiervoor een aparte aanvraag gedaan. Ik heb slechts weet van enkele probleemdossiers. De stad Gent bijvoorbeeld heeft een tweetal dossiers geweigerd, wegens strijdigheid met voorschriften van een verkaveling. De stad is ontvoegd, dus autonoom om haar beleid ter zake te bepalen.

Mijn administratie geeft alleszins niet aan dat er recentelijk meer problemen zouden zijn gerezen. Ik geloof dan ook niet dat we daar beleidsmatig een probleem van moeten maken. U zegt dat er de voorbije maanden een aantal gevallen bekend zijn. Er zijn enkele feitenkwesties, gelinkt aan de dossiers zelf. Ik raad deze mensen aan om contact op te nemen met de gemeente om te bekijken wat de mogelijke oplossingen zijn.

U vraagt mij of ik het niet onverantwoord vind dat bouwers een woning moeten huren terwijl ze hun bouwplannen uitvoeren. Het gaat slechts over een handvol aanvragen. Hieruit leid ik af dat particuliere bouwers in Vlaanderen in een andere, al dan niet gehuurde woning of een appartement wonen terwijl ze aan het bouwen zijn. En dat lijkt mij niet onverantwoord of verkeerd. Het wordt best plaatselijk opgelost. Daar moet men bekijken op welke manier men wel of niet aan de tijdelijke vraag van een woonunit gevolg moet geven.

Ik concludeer dat dit een weinig voorkomend fenomeen is. Voor alle provincies samen kom ik voor de afgelopen jaren niet eens aan vijftien dossiers. Het is dus vrij beperkt. Als het gebeurt, dan moet het best op plaatselijk niveau worden opgelost.

De voorzitter: De heer Mahassine heeft het woord.

De heer Chokri Mahassine: Ik weet niet hoe groot het probleem is. Ik denk dat weinig mensen effectief een aanvraag doen. Misschien is dat omdat ze weten dat de kans redelijk groot is, zeker in Limburg, dat ze worden geweigerd. Die informatie wordt snel doorgegeven. Ik nuanceer dat dus een beetje. Het zou beter zijn dat iedereen een aanvraag doet, zodat we weet hebben van de omvang en er iets aan kunnen doen.

Het was niet mijn bedoeling om hier een decretale oplossing aan te geven. Ik pleit voor een pragmatische oplossing. Minister, wat bedoelt u met lokaal? Is heel Limburg lokaal? Het zou goed zijn dat de stedenbouwkundige ambtenaren voldoende informatie hebben. Het gaat toch niet op zulke aanvragen te weigeren. Wat is daar het nut van?

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Ik ben geen vragende partij om op dat vlak onderrichtingen te krijgen van Vlaanderen omdat de situaties ter plaatse heel erg verschillend kunnen zijn. In sommige plaatsen is een tijdelijke bebouwing wellicht niet wenselijk. Anderzijds is het moeilijk ambtenaren te briefen over wat er niet is, want de meeste van die dossiers worden niet aangevraagd.

In de praktijk zijn er twee soorten dossiers. Enerzijds zijn er bouwaanvragen waarbij men één volume aanvraagt, waarin de garage geïntegreerd is. Meestal wordt er tegelijkertijd achteraan een chalet gezet, die achteraf heel gemakkelijk kan worden afgebroken. Anderzijds zijn er bouwaanvragen voor een vrijstaande garage. Dan wordt de garage eerst gebouwd en wordt die functiewijziging van garage naar woning – die overigens niet kan worden gegeven – niet aangevraagd. Ik pleit ervoor om de lokale besturen daar op een pragmatische manier mee te laten omgaan.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: We moeten oppassen dat we geen problemen creëren waar er momenteel misschien bijna geen zijn. Ik ken bijna geen gevallen in onze streek waarbij men dat doet. Het is een blijk van gezond verstand om er de voorkeur aan te geven om een jaartje bij je schoonmoeder te gaan inwonen tijdens de bouwwerken. Zo vermijd je namelijk dat die schoonmoeder later tot in lengte van dagen in je verbouwde garage terechtkomt. (*Gelach*)

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Omdat jullie er zo op aandringen, zal ik kort de specifieke gevallen overlopen die mij gekend zijn. In Antwerpen was er geen enkele aanvraag. In Vlaams-Brabant zijn er geen weigeringen gekend en werden er een paar tijdelijke vergunningen verleend. In Oost-Vlaanderen zijn er vier vergunningen voor tijdelijke woonunits geregistreerd en zijn er slechts twee weigeringen. In West-Vlaanderen is er een dossier van ongeveer vijf jaar geleden.

In Limburg werd in Bilzen enkele jaren geleden een tijdelijke vergunning verleend voor een tijdelijke wooncontainer. In Alken was er een aanvraag om een woonunit te plaatsen op een werf van een beschermd monument. De gewestelijke ambtenaar is daartegen in beroep gegaan. De deputatie heeft de tijdelijke vergunning vernietigd. Dat lijkt mij echter een heel specifiek geval te zijn. In Beringen werd een proces-verbaal opgesteld tegen een garage, niet alleen omdat de woonfunctie niet was aangevraagd, maar ook omdat ze groter was dan vergund was. De gemeente in Beringen was uiteindelijk toch bereid om een tijdelijke vergunning te verlenen. Een gelijkaardige situatie is gekend in Kinrooi. In Opglabbeek, ten slotte, werd een garage ingericht als tijdelijke woonst in afwachting van het gebruik van de woning. Toen de woning klaar was, vond men de tijdelijke woonst te mooi om opnieuw om te vormen tot garage. Men heeft daar dan, zonder vergunning, een bed and breakfast van gemaakt. Dat zijn de gevallen die door onze administratie gekend zijn.

De voorzitter: De heer Mahassine heeft het woord.

De heer Chokri Mahassine: De laatste maanden zijn er twee gevallen bekend geraakt in de gemeente Hechtel-Eksel, waarbij het lokaal bestuur zich afvraagt wat het nut van die weigeringen is. In sommige gevallen begrijpen we het nut natuurlijk wel. Ik zal dat hier niet oplazen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over vergunningsaanvragen voor constructies voor de tijdelijke huisvesting van seizoenarbeiders en eventuele bijsturing van de provinciale stedenbouwkundige verordening - 2345 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Minister, drie jaar geleden, op 6 juli 2008, hebben we in het Vlaams Parlement een wetgevend initiatief genomen om aan de decreetgeving die we hebben over de kwaliteit van kamers en studentenkamers, een andere regeling toe te voegen voor seizoenarbeiders. Er was in die regelgeving een overgangperiode vastgelegd, die sinds 1 januari 2011 is afgelopen. De definitieve normen over de huisvesting van seizoenarbeiders zijn dus van kracht geworden.

Wat was de reden van dat initiatief? De Wooninspectie, die ondertussen al zes jaar actief is, heeft in die periode de vinger op de wonde gelegd rond merkwaardige toestanden van huisvesting van seizoenarbeiders. Ik druk me misschien wat plastisch uit, maar in het begin waren er, gespreid over Vlaanderen, toch wel zeer merkwaardige toestanden. In mijn regio komt dit zeer vaak voor, maar in andere regio's in Vlaanderen wordt men daar ook mee geconfronteerd.

Ik wil vragen naar een eventuele bijsturing van zo'n provinciale stedenbouwkundige verordening. Vorig jaar hebt u aan de heer Ceysens op 24 februari een antwoord gegeven over het aantal in 2009 ingediende vergunningsaanvragen en de weigeringen per provincie voor de constructies voor de tijdelijke huisvesting van seizoenarbeiders. Er zijn mij twee zaken bijgebleven uit dat antwoord. Enerzijds was er de vaststelling dat er in alle provincies aanvragen waren ingediend en dat er in vier provincies samen op 46 aanvragen geen enkele weigering werd betekend. Dat is dus een positief verhaal. Anderzijds bleek dat de provincie Limburg met 26 aanvragen in absolute cijfers het hoogste aantal dossiers telde, maar dat hiervan ook meer dan de helft, namelijk 14 dossiers, werden geweigerd. U concludeerde toen dat de tijdelijke huisvesting van seizoenarbeiders dus een zaak van Limburg is.

U zag vier gronden voor die weigering. Ten eerste de ongunstige adviezen van duurzame landbouwontwikkeling of van het college van burgemeester en schepenen. Als tweede grond zag u het niet voldoen aan de essentiële voorwaarden, zoals de verplichting om de infrastructuur op te richten bij de bedrijfszetel. De strijdigheid met de provinciale stedenbouwkundige verordening – die u in een ministerieel besluit op 26 mei 2008 hebt goedgekeurd – was een derde reden. De onduidelijkheid en/of onvolledigheid van het dossier ten slotte, beschouwde u als een vierde reden.

U hebt toen gezegd dat er regelmatig overleg zou zijn met een van de organisaties die onze landbouwsector vertegenwoordigen, meer bepaald met de Boerenbond.

We zijn nu twee jaar later. Het decreet is nu volledig in werking en verdient een evaluatie.

Hoeveel vergunningsaanvragen werden er in 2010 per provincie ingediend? Welke waren de weigeringgronden? Zijn die dezelfde als die van 2009? Worden de tendensen van 2009 bevestigd? Kunt u daar zelf conclusies uit trekken? Uit de vorige statistieken bleek in Limburg onder meer een determinerende rol van het Departement Landbouw en Visserij

inzake de duurzame landbouw. Wordt deze rol bevestigd? Kunt u daaruit concluderen dat men in Limburg veel strenger is? In Vlaanderen is er één regelgeving die iedereen gelijk behandelt.

Welke resultaten heeft het overleg met de Boerenbond opgeleverd? We hebben het initiatief destijds genomen om een antwoord te geven op de verslagen van de Wooninspectie. Samen met de heer Keulen hebben we daar heel veel moeite voor gedaan. In de coalitie van drie verschillende politieke partijen had niet iedereen dezelfde visie. We zijn dus ontzettend blij met de afwijking en de overgangperiode. Alleen verwondert het mij een beetje dat men toch nog niet echt tevreden is omdat de problemen rond het behouden van al dan niet permanent vergunde woonunits tot de bedrijfsbeëindiging blijkbaar blijven. Zijn er vragen van de sector die voor u onbespreekbaar zijn? Zo ja, welke en om welke redenen? Vindt u op basis van de conclusies van dit overleg dat de provinciale stedenbouwkundige verordening, goedgekeurd bij ministerieel besluit van 26 mei 2008, moet worden bijgestuurd? Zo neen, om welke redenen?

Ik ben ook actief in de commissie Wonen. Morgen zal ik daar een gelijkaardige vraag stellen, maar dan vanuit de invalshoek wonen. Na drie jaar had ik toch graag eens een update en een evaluatie gemaakt en het probleem getoetst aan het decreetgevend werk en de beleidslijnen die de Vlaamse Regering heeft uitgezet.

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Voorzitter, minister, collega's, ik zou me bij deze vraag willen aansluiten.

Ik heb begrepen dat de afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling (ADLO) een poging zou doen om een stroomschema op te stellen om na te gaan wat op welk moment de beste oplossing zou zijn. Zoals mevrouw Heeren aanhaalt, is er niet één oplossing die de oplossing is voor alle problemen. Ik ben benieuwd om te horen hoever men daarmee staat.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Voorzitter, minister, collega's, ik wil me ook graag bij de vraag aansluiten. Over de huisvesting van de seizoenarbeiders is er in het verleden een discussie gevoerd over hoe die huisvesting kwaliteitsvol moet gebeuren. Het is terecht dat er een aantal normen en kaders werden gecreëerd.

Ik wil ook even de evolutie sindsdien schetsen. Er is in de mogelijkheid voorzien om op de bedrijfszetel in een wooneenheid te voorzien voor een aantal seizoenarbeiders, afgestemd op de bedrijven. Op zich is het goed dat ADLO een advies geeft om na te gaan hoeveel seizoenarbeiders er nodig zijn voor de bedrijfsvoering. Men houdt wel niet altijd rekening met de toekomstperspectieven van de bedrijven. Het is natuurlijk soms heel moeilijk om in te schatten wat het toekomstperspectief is. Daardoor wordt er soms een negatief advies gegeven als men meer vraagt met het oog op eventuele uitbreidingen. In principe heeft de vergunningverlenende overheid de kans om, als men weet heeft van uitbreidingen, een positief advies te geven.

We hebben ook moeten vaststellen dat er heel wat aanvragen voor nieuwe huisvestingen zijn binnengekomen, met name in bedrijfsloodsen. Er zijn verschillende sectoren in de verschillende provincies. In het noorden van de provincie Antwerpen zijn er heel wat serrebedrijven waar ook seizoenarbeiders worden gehuisvest. Er worden heel wat loodsen aangevraagd. Als men een definitieve loods plaatst, is er ook een definitieve setting. Op het moment dat het bedrijf stopt, stopt ook de tijdelijke woonfunctie zoals opgenomen in de vergunning, maar heeft de loods wel een definitief karakter. Serres kunnen op een redelijk eenvoudige manier worden afgebroken zodat de terreinen opnieuw braakliggende of agrarisch open gebieden kunnen worden. De loodsen zijn echter wel meer definitief en leiden vaak tot de discussie welke herbestemming men aan zo'n loods kan geven.

Bij het einde van de bedrijfsvoering zijn serres vaak niet meer rendabel voor een overname omdat het oude constructies zijn. Soms is het dan interessanter om nog voor een aantal jaren te werken met tijdelijke woonunits omdat loodsen effectief blijven staan.

We zijn overleg met de provincie en de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaren aangegaan. In het begin was er een heel stringent kader: woonunits werden geweigerd in agrarisch gebied. We hebben wel een positieve evolutie gekend. De stedenbouwkundige ambtenaren gaan er nu op een flexibele manier mee om en laten tijdelijke woonunits toe met de duidelijke afspraak om ze duurzaam en maatschappelijk verantwoord in te planten.

Ik dacht dat het momenteel over een drietal jaren gaat. Minister, hebt u dat element ook meegenomen in de debatten? Kan er eventueel nog verder over worden gesproken? Ik weet ook niet of het in de andere provincies wordt toegelaten. We hebben alleszins een stap voorwaarts gezet voor de duurzaamheid van de open ruimte. Ik zou willen vragen om hier de nodige aandacht aan te geven zodat er in agrarisch gebied geen blijvende constructies overblijven.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik ben in ieder geval blij dat er op een constructieve manier wordt gewerkt aan oplossingen, ook door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaren. Dat is zeker een tendens die wij wensen. We ondersteunen erg de voorafgaande dialoog, zodat oplossingsgericht wordt gewerkt. Het doet me plezier dat u dat naar voren brengt.

Het aantal aanvragen in Antwerpen is 33, het aantal weigeringen dat is afgeleverd door de gemeenten is 3. In Limburg zijn er 23 aanvragen en 4 weigeringen. In Oost-Vlaanderen zijn er 5 aanvragen en geen enkele weigering. In West-Vlaanderen zijn 32 aanvragen en 3 weigeringen. In Vlaams-Brabant zijn er 4 aanvragen en 1 weigering.

Uit deze cijfers blijkt dat de tendens van 2009 niet wordt doorgetrokken in 2010. Limburg heeft niet meer het hoogste aantal aanvragen en ook niet meer het hoogste aantal weigeringen. We zitten nu in een andere situatie. Mijn administratie merkt op dat meer bedrijven zich meer dan vroeger op voorhand goed informeren en ze plegen overleg waardoor knelpunten worden vermeden en/of vroeg worden gedetecteerd. Zo kunnen de meeste vergunningsaanvragen op een positieve manier afgerond worden.

De weigeringsmotieven zijn nog dezelfde als deze die ik heb aangehaald op 24 februari 2010. De motieven zijn de volgende. Het gaat om een niet-leefbaar landbouwbedrijf volgens de afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling. Er is een inplanting op sites met enkel bedrijfsgebouwen, terwijl vanuit het aspect sociale controle dergelijke huisvesting thuishoort op de bedrijfszetel waar ook de bedrijfswoning aanwezig is. De huisvesting voldoet niet aan de ter zake geldende regelgeving. De aanvraag is in strijd met de provinciale verordening van Limburg. Misschien komt het daardoor dat er in Limburg nog vier weigeringen zijn, maar procentueel gezien is één op vier in Vlaams-Brabant een hoger cijfer.

Mijn administratie heeft niet enkel met de Boerenbond overlegd, maar ook met andere stakeholders, met name het Departement Landbouw en Visserij, de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) en de provincie Limburg. Mijn administratie heeft een vergadering belegd op 7 juni 2010. Daar werd afgesproken dat de VVSG een aanzet van afwegingskader zou opmaken tegen begin september. Daarna zou eind september een plaatsbezoek plaatsvinden. Het afwegingskader werd niet ontvangen. Het plaatsbezoek werd daarom uitgesteld. Op 7 december 2010 hebben we dan toch een plaatsbezoek georganiseerd. Daar werd afgesproken dat het Departement Landbouw en Visserij tegen februari 2011 een aanzet van afwegingskader zou opmaken. Mijn administratie heeft tot op heden ook dat niet ontvangen. Wegens gebrek aan enig voorstel tot afwegingskader kan ik u geen standpunt innemen of aangeven dat hier onbespreekbare zaken inzitten. Ik kan ook niet zeggen of dit een bijsturing aan de provinciale verordening vergt. Dit laatste is daarenboven een discussie die op niveau van de provincie zal moeten worden gevoerd.

Zoals ik daarnet al uitlegde, heeft mijn administratie geprobeerd om via vergaderingen en een plaatsbezoek de zaken te activeren, maar dan moeten de afspraken die worden gemaakt, ook door de anderen worden uitgevoerd. Mijn conclusie is dat het probleem zich vorig jaar veel duidelijker stelde. Misschien is het omdat het probleem zich veel minder stelt dan in het verleden dat men minder de noodzaak voelt om het afwegingskader uit te tekenen, maar dat moet u vragen aan de bevoegde minister.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Minister, ik dank u voor het antwoord. Het is een beetje verassend dat de engagementen door zowel de VVSG als het Departement Landbouw en Visserij niet zijn uitgevoerd. Ik zal dat morgen aan de minister-president vragen als hij terug is uit Luxemburg.

In de sector van de huisvesting van seizoenarbeiders, gaat men ofwel bouwen ofwel bestaande gebouwen vervangen. Wat nu ook leeft en waar ik gemengde gevoelens over heb, is het tijdelijk plaatsen van woonunits, containers, met een tijdelijke vergunning. Die tijdelijkheid duurt tot het bedrijf stopt. Zijn er al gesprekken over gevoerd? De vraag die men concreet stelt, is of men morgen woonunits kan installeren met een permanent karakter. Kan dat? Heb ik u goed begrepen dat u wacht op het afwegingskader om te kijken of het kan? Vandaag kan het in ieder geval niet.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Minister, ik dank u voor het antwoord. De opvolging van het afwegingskader moet inderdaad worden bekeken. Ik verwacht niet dat alle problemen opgelost zijn. We weten dat te velde alles niet even vlot loopt en dat er heel wat overleg nodig is om tot oplossingen te komen. Je kunt een aantal rode draden vinden waardoor het proces spontaner en vlotter zou kunnen lopen.

Wat betreft de tijdelijke units en de vergunning ervan, is in mijn provincie de afspraak gemaakt dat er momenteel in uitzonderingen wordt voorzien voor drie jaar. Je kunt effectief een vergunning afleveren voor een bepaalde termijn. Dat is heel duidelijk. Mijn bezorgdheid is dat drie jaar maar drie jaar is. Als een bedrijf nog vier jaar doorwerkt, moet dat een volledig nieuwe loods voor huisvesting plaatsen. Dat is een definitief kader in agrarisch gebied. Het bedrijf wordt afgebroken. Ik denk dat daar ook afwegingen kunnen worden gemaakt afhankelijk van het bedrijf. Wanneer is een woonunit verantwoord en wanneer niet?

Er moet nog verder worden ingezet op dat kader en op dat overleg. Wij moeten dat bij de bevoegde minister vragen. Maar, minister, ik vraag ook aan u om dat overleg niet los te laten en daarin duidelijkere afspraken te maken zodat we op maat kunnen werken. Het kader dat vastligt en dat stelt waaraan de huisvesting moet voldoen, is goed. De woonunits moeten voldoen aan het Kataraktdecreet, zodat de woonkwaliteit gegarandeerd blijft.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik ben zeer bereid om, in gevallen waar wij daaraan kunnen meewerken, naar oplossingen te helpen zoeken. Het afwegingskader kan en moet ons meer zicht bieden op de problemen die wij nog moeten oplossen. U zegt dat er op plaatselijk, gemeentelijk of provinciaal niveau constructief wordt samengewerkt en naar oplossingen wordt gezocht. Ik ben daar blij mee. Dat is volgens mij de juiste weg. Wij moeten niet op het Vlaamse niveau nieuwe regels maken. U vroeg wat tijdelijkheid is. Tijdelijkheid hangt af van de situatie. Dat moet op gemeentelijk vlak worden ingeschat. We moeten verder onderzoeken wat het afwegingskader ons vraagt. Wij zijn bereid om constructief naar oplossingen te zoeken.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Ik woon in een klein stadje. Tien jaar geleden al hebben wij daar een gemeentelijke verordening over tijdelijke huisvesting uitgedokterd. Wij hadden op het

lokale niveau in principe weinig problemen, op voorwaarde natuurlijk dat de betrokkene de aanvraag deed. Toen de Wooninspectie tot stand kwam, liep het mis omdat zij de vinger op de wonde legde bij die locaties waar er nooit een aanvraag was geweest. Het instrument van tijdelijke vergunning is wel een zeer goed instrument.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de niet-toepassing van artikel 145/7, §1, van het decreet op de ruimtelijke ordening en de gevolgen voor de realisatie van het bijkomend sociaal woonaanbod in het kader van het grond- en pandenbeleid - 2347 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Minister, in de commissie Wonen debatteren wij regelmatig over de opvolging en de uitvoering van het Grond- en Pandendecreet. Deze regering heeft de grote ambitie om in Vlaanderen 43.000 sociale huurwoningen en koopwoningen te realiseren. De minister van Wonen moet die monitoring zeer goed uitvoeren want zoals het er nu naar uitziet, zullen we toch moeten versnellen. De cijfers waarover we vandaag beschikken, zijn bijzonder laag en geven niet aan dat er een versnelling is. Maar alles heeft kinderziekten. Je moet niet alleen die woning bouwen, je moet ook grond hebben en iedereen speelt zijn rol: de gemeente, de provincie, het Vlaamse Gewest. Maar als we hier na een lang debat met uw voorganger een decreet goedkeuren, gaan we er twee jaar later toch van uit dat het kan worden uitgevoerd.

In uitvoering van het Programmatiebesluit, dat projecten voor bijkomende sociale woningen gunstig moeten worden geadviseerd door het lokaal woonoverleg, zijn er een aantal markante vaststellingen. Ik heb kunnen vaststellen dat er vele dossiers voor de realisatie van bijkomende sociale woningen zijn die zelfs niet tot op dat niveau geraken en dus ook nooit geprogrammeerd kunnen worden. Dit staat haaks op de ambitieuze doelstellingen van de Vlaamse Regering inzake de onverkorte en integrale toepassing van het Grond- en Pandendecreet. Dat is ook de moeilijkheid voor de minister van Wonen: zij moet ons inzage kunnen geven in die cijfers.

Voorzitter, het is een gedetailleerd en vrij omslachtig decreet. Het gaat hier over de implementatie en interpretatie van artikel 145/7, paragraaf 1, van het decreet op de ruimtelijke ordening, dat bepaalt dat de bouw- of verkavelingsaanvragen van sociale woonorganisaties in woonuitbreidingsgebieden ingewilligd worden, ongeacht de bepalingen van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, op voorwaarde dat aan vijf omstandig omschreven randvoorwaarden is voldaan.

We zijn nu twee jaar later. We hebben op 6 april 2011 een arrest gekregen van het Arbitragehof. Daarin stonden een aantal belangrijke zaken. Het Arbitragehof catalogiseerde die bepaling als verantwoord. Toch stel ik vast dat sommige gemeentebesturen maar ook sommige ambtenaren nog altijd weigeren om deze decretale bepaling uit te voeren. Ik wil hier geen bepaalde ambtenaar of een bepaalde gemeente viseren. Mijn grote bezorgdheid is dat deze Vlaamse Regering een 'boost' kan geven om die 43.000 sociale huurwoningen, waarvoor in het Departement Wonen budgetten zijn voorzien, effectief te realiseren.

Er zijn gemeentebesturen die weigeren de ontwikkeling van dergelijke woonuitbreidingsgebieden te agenderen voor het lokaal woonoverleg zodat er bijgevolg ook geen subsidie kan worden aangevraagd voor de aanleg van wegenis en riolering en er bijgevolg in dit gebied ook niet kan worden gebouwd. Zo zijn er ook nog altijd ambtenaren van het Departement Ruimtelijke Ordening die tijdens het lokale woonoverleg stellen dat zij zich, ondanks het

bestaan van de decretale bepaling, persoonlijk zullen verzetten tegen de ontwikkeling van woonuitbreidingsgebieden die nochtans aan de vijf randvoorwaarden voldoen. Hierdoor wekken zij de indruk dat het gunstig adviseren van een subsidieaanvraag door het lokaal woonoverleg zinloos is.

Dit leidt tot de bizarre situatie dat in bepaalde gemeenten het bindend sociaal objectief niet gerealiseerd dreigt te geraken, ondanks het feit dat er grond voorhanden is en de lokale sociale huisvestingsmaatschappijen (SHM's) ze ook effectief willen ontwikkelen. Nochtans heeft het Grond- en Pandendecreet, waar in artikel 7.2.31 precies de vlottere ontwikkelingsmogelijkheden van woonuitbreidingsgebied met het oog op sociale huisvesting wordt geregeld, de ambitie om het bestaand sociaal woonaanbod spectaculair uit te breiden.

Ik kan me voorstellen dat vlak na de inwerkingtreding van deze bepaling, kortom van het hele decreet, er onduidelijkheid is geweest, maar nu zijn we twee jaar verder en is het onaanvaardbaar dat zowel besturen als individuen zich op dit vlak nog altijd boven de decreten kunnen stellen.

Minister, bent u op de hoogte van obstructies in uw administratie op het vlak van de aansnijding van woonuitbreidingsgebieden door sociale huisvestingsmaatschappijen? Zo ja, over welke gevallen gaat het en kan hiertegen worden opgetreden? Of is het ook weer een regionaal probleem? Doet het zich niet voor in heel Vlaanderen? Hoe kunnen we hieraan paal en perk stellen? Onze gezamenlijke ambitie moet zijn om die sociale huur- en koopwoningen te realiseren.

Minister, welke stappen kan een sociale huisvestingsmaatschappij ondernemen die met dergelijke obstructies wordt geconfronteerd? Hoe kan ze toch een aanvraag om subsidies in het kader van de uitvoeringsprogrammatie indienen als deze projectaanvraag niet geagendeerd raakt op het lokaal woonoverleg? Hoe kan ze voorkomen dat een dergelijke subsidieaanvraag ongunstig zou worden geadviseerd omdat mensen binnen het Departement Ruimtelijke Ordening aangeven dat de ontwikkeling van die gebieden zal worden geblokkeerd?

Minister, u zult de antwoorden van minister Van den Bossche moeten lezen als het gaat over wonen. Er is heel veel goede wil, maar ik denk dat Ruimtelijke Ordening en Wonen hand in hand moeten gaan. Dan is het moeilijk aanvaardbaar als je de minister van Wonen hoort zeggen: we willen wel, maar we hebben budgetten over omdat er geen dossiers komen.

De grond kan niet zonder ruimtelijke ordening. De commissies-Berx en -Sauwens hebben gewezen op een aantal versnellingen. Dat zal wel zo zijn, maar de vraag is op welke manier u kunt omgaan met die situatie en meehelpen om die ambitieuze doelstellingen te realiseren, wetende wat het Arbitragehof over dat bepaalde artikel al heeft gezegd.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Vooreerst haal ik even aan dat mijn administratie Ruimtelijke Ordening niet systematisch betrokken is bij de lokale woonoverlegplatformen, maar enkel als het over een niet-ontvoogde gemeente gaat, omdat we daar advies geven over de bouwvergunning. Voor de uitvoering van het programmabesluit moet ik dan ook verder verwijzen naar minister Van den Bossche, bevoegd voor Wonen. Maar dat zult u wel begrijpen.

Uw vraag omvat de toepassing van artikel 5.6.6, paragraaf 1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Ik heb een antwoord gegeven aan mevrouw Hostekint op 26 mei 2010, en dat blijft van kracht.

Mevrouw Heeren, u hebt met vuur de problemen aangekaart, maar ik ben niet op de hoogte van de door u aangehaalde grote obstructies bij projecten en aanvragen omtrent de aansnijding van woonuitbreidingsgebieden die door sociale huisvestingsmaatschappijen worden ingediend. Ik heb geen vragen of klachten gekregen, ook niet van minister Van den Bossche.

Naar aanleiding van uw vraag heb ik bij mijn administratie nog eens rondvraag gedaan over overlegmomenten ter zake. Er werden mij geen grote problemen gesignaleerd, er werden geen formeel ongunstige adviezen geformuleerd in dergelijke dossiers. Ik ben dus verbaasd.

Om problemen in dossiers te kunnen behandelen, heb ik steeds gewerkt aan een goede en transparante werking van mijn administratie. De stappen die een huisvestingsmaatschappij of een andere partner kunnen ondernemen, zijn dan ook duidelijk. Men kan bij mijn administratie verzoeken om een driepartijenoverleg met alle betrokken partijen in het dossier. Men kan een verzoek tot projectvergadering indienen. Dit verzoek kan niet worden geweigerd indien voldaan is aan de voorwaarden – die we nog hebben versoepeld –, en tegelijk verkrijgt men op dat ogenblik de vereiste en verplichte adviezen. Als er nog problemen zijn, dan lijkt de projectvergadering een goede oplossing.

Als het toch nog komt tot een weigering van de stedenbouwkundige vergunning, staan uiteraard de beroepsmogelijkheden open, maar dat is een laatste redmiddel. Het beoordelen van een aanvraag tot projectsubsidie behoort niet tot mijn bevoegdheid. Het is de minister bevoegd voor Wonen die uitmaakt wanneer een subsidie wordt toegekend. De interferentie naar mijn bevoegdheid ligt niet op het vlak van het toekennen van projectsubsidies hiervoor.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Dat is een heel duidelijk antwoord. Ik zal het ook zo overmaken aan de verschillende bouwmaatschappijen die me in Vlaanderen hebben gecontacteerd. Ik zal hun zeggen dat ze u zelf een brief sturen over wat ze soms meemaken. We hebben daar geen voordeel aan. Ik zit zelf niet bij die vergaderingen, maar ik laat me dat vertellen door verschillende bouwmaatschappijen in verschillende provincies. Dan is het een woord tegen het andere. Er zijn nog veel niet-ontvoogde gemeenten. Als men obstructie pleegt, en men doet dergelijke uitspraken, dan staat dat haaks op wat de decreetgever – toenmalig minister Van Mechelen – heeft bepaald. Het Arbitragehof heeft dat ook bevestigd en heeft geen voorbehoud gemaakt voor dat artikel.

Ik denk dat we er alle belang bij hebben dat zo veel mogelijk woonuitbreidingsgebieden, die voldoen aan de vijf randvoorwaarden, zo snel mogelijk kunnen worden ontwikkeld. Dan hoeft uw collega, minister Van den Bossche, mij niet meer te antwoorden dat er onvoldoende dossiers worden ingediend en dat ze budgetten te veel hebben. Het een staat niet los van het andere. Er moeten bouw dossiers kunnen worden ingediend op gemeentelijk of gewestelijk niveau. Ik heb begrepen dat de administratie Ruimtelijke Ordening van goede wil is. Ik stel dus voor dat de bouwmaatschappijen, op het ogenblik dat ze met die problemen worden geconfronteerd, u dat rechtstreeks schriftelijk laten weten.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Heel graag. Ik heb informatie opgevraagd waar ik kon. Als ik een klacht krijg van een bouwbedrijf, zal ik daar zeker rechtstreeks mee naar de administratie gaan om ervoor te zorgen dat daar de nodige oplossingen voor worden gevonden.

Ik wil toch even zeggen dat het niet hebben van dossiers meer redenen kan hebben dan enkel ruimtelijke ordening.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

**Vraag om uitleg van de heer Lode Ceyskens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de plannen inzake het lokale RO-handhavingsbeleid en de versnelling van de ontvoogdingsbeweging
- 2273 (2010-2011)**

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Minister, bij de drie voorgaande vragen ging het steeds over ontvoogde en niet-ontvoogde gemeenten. Mijn vraag gaat over ontvoogding. Om u niet te zwaar te belasten, heb ik twee aspecten in een vraag gegoten.

Vorig jaar betrok u ons actief bij de opmaak van het Handhavingsplan Ruimtelijke Ordening. Dit plan schept het kader waarbinnen de gewestelijke inspectiediensten de komende jaren moeten werken.

Een van de grote vraagtekens bleef de handhaving door de lokale besturen, waar verschillende standpunten over bestaan. De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) pleitte vooral voor preventieve handhaving op lokaal niveau. Lokale besturen moeten hun burgers actief informeren en goede informatie geven aan kandidaat-kopers, kandidaat-bouwers, kandidaat-verkopers, enzovoort. Anderzijds heb ik hier onlangs de inspectiediensten horen spreken over pilootprojecten waarbij men samenwerkingsovereenkomsten maakt met lokale besturen rond handhaving.

Het tweede deel van mijn vraag, over de ontvoogdingsbeweging, zit onder dezelfde begrotingspost. Onze fractie heeft steeds gepleit voor een snellere ontvoogding, weliswaar nog steeds onder de gestelde voorwaarden. Toen we enkele weken geleden de budgetcontrole bespraken, heb ik aangekondigd dat ik een vraag zou stellen over de 500.000 euro die werd vrijgemaakt voor pilootprojecten rond lokale handhaving. Onder dezelfde begrotingspost zat ook de versnelling van de ontvoogdingsbeweging.

Minister, wat bent u precies van plan met het vrijgemaakte begrotingskrediet? Zijn de studies en projecten hierover al uitgeschreven? Welke timing werd vastgelegd? Hoe wilt u vanuit Vlaanderen de lokale besturen ondersteunen in hun handhavingspraktijk? Hoe wilt u vanuit Vlaanderen de lokale besturen nog beter ondersteunen op hun weg naar ontvoogding? Is dit, ten slotte, een eenmalige of recurrente begrotingspost?

De heer Bart Martens: Minister, in het kader van het witboek Interne Staatshervorming heeft de regering beslist dat de middelen van de samenwerkingsovereenkomst zullen worden verhuisd. Er was een addendum toegevoegd dat de lokale besturen ondersteunde om het toezicht en de handhaving van het lokaal milieubeleid waar te nemen. Deze taak werd de lokale besturen decretaal opgelegd via het Milieuhandhavingsdecreet.

Een van de engagementen van de regering in het kader van de commissie-Sauwens en de commissie-Berx, is om naar een eengemaakte vergunning te gaan voor stedenbouw en milieu. Wat is de invloed daarvan, mutatis mutandis, op het lokaal beleid rond toezicht en handhaving op het vlak van ruimtelijke ordening? Als je beslist dat je de middelen die we nu aan lokale besturen geven voor lokale taken rond toezicht en handhaving voor het milieubeleid, zult verhuizen naar het gewest, kan dat consequenties hebben voor het toezicht en de handhaving op lokaal vlak voor ruimtelijke ordening. Wordt er, in het kader van de beweging naar een eengemaakte vergunning ook werk gemaakt van de stroomlijning van het lokale handhavingsbeleid op het vlak van milieu, hygiëne en ruimtelijke ordening?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Uiteraard moeten we naar een stroomlijning gaan. Het is nu echter nog te vroeg om daar in detail op in te gaan. We zijn bezig met de uitvoering van het drietrapsstraject rond het vergunningsbeleid. Aan dat vergunningsbeleid moet dan een gepast handhavingsbeleid worden toegevoegd.

Enerzijds hebben we op vlak van milieu wat u naar voren brengt. Anderzijds hebben we het goedgekeurde handhavingsplan.

U spreekt over een groot vraagteken door de lokale besturen inzake handhaving van ruimtelijke ordening. Voor mij is er geen vraagteken meer. De rol inzake handhaving door lokale besturen is in het handhavingsplan bepaald. Voor mij is het duidelijk welke inspanningen door de Vlaamse inspectie moeten worden gedaan en welke lokaal moeten gebeuren. Het handhavingsplan spreekt hier over een partnerschap met sterke lokale besturen en over het lokale bestuur als eerste aanspreekpunt. De Vlaamse overheid heeft een ondersteunende rol ten aanzien van die lokale besturen.

Dat neemt niet weg dat ik de gemeenten verder wil ondersteunen in de verdere uitbouw van hun handhaving. De versterking van een lokaal handhavingsbeleid en de versnelling van de ontvoogdingsbeweging zijn overigens ook beleidsthema's die zowel vanuit het regeerakkoord als mijn beleidsnota naar voren worden geschoven. Ze worden ook in het witboek Interne Staatshervorming naar voren geschoven. Vandaar dat ik er ook bewust voor geopteerd heb om in de begroting in middelen te voorzien. Ik wil er zeker van zijn dat de ingeslagen weg in dit verband door een zo groot mogelijke groep van gemeenten kan worden gevolgd.

De vermelde basisallocatie kan dus worden ingezet op twee pistes. Er zijn pilootprojecten rond een versterkte intergemeentelijke samenwerking op het vlak van ruimtelijke ordening. Thema's die hierbij aan bod kunnen komen zijn de ontvoogding, het ruimtelijk beleid op lokaal en bovenlokaal niveau, en ambtelijke samenwerking. Een tweede piste kan de versterking van het lokaal handhavingsbeleid zijn. Dat is de filosofie die wij hanteren.

Mijnheer Ceyskens, u vraagt wat ik precies van plan ben. Een begrotingscontrole geeft de mogelijkheid om een aantal middelen te vragen. Zekerheid dat je ze krijgt, heb je pas na een regeringsbeslissing en nadat het parlement heeft gekozen. Ik ben begonnen op een moment dat er besparingen moesten worden doorgevoerd. Ik hoed er mij voor om mijn departementen op voorhand warm te maken en te zeggen dat er geld zal komen, om daarna te moeten vertellen dat het toch niet het geval is. Ik wacht tot ik voldoende het gevoel heb dat er zekerheid is dat de middelen er komen en dan pas te vragen naar een invulling. Een precies plan voor de vrijgemaakte begrotingskredieten heb ik nu breed gedefinieerd om zowel te kunnen inzetten op een versterkte intergemeentelijke samenwerking als op lokale handhaving. De genoemde basisallocatie is opgesteld als een subsidiepost en zal dus ook als dusdanig aangewend worden.

De studies of projecten zijn nog niet uitgeschreven. Mijn administratie werkt momenteel een voorstel uit voor dit begrotingsjaar. Het zal dit jaar nog vastgelegd en gegund worden.

U vraagt hoe ik de lokale besturen wil ondersteunen in hun handhavingspraktijk. Het antwoord vindt u eigenlijk grotendeels terug in het handhavingsplan. De ondersteuning van de lokale besturen vindt op verschillende vlakken plaats. Momenteel vinden er gesprekken plaats tussen de stedenbouwkundige inspecteurs en de verschillende lokale besturen om een lokaal handhavingsplan op te stellen waarin de lokale prioriteiten en mogelijke wijzen van optreden worden omschreven. Het is de bedoeling om gelijktijdig met deze lokale handhavingsplannen afspraken te maken over de toewijzing van de taken op gemeentelijk of gewestelijk niveau, waarbij het Vlaams handhavingsplan voor de stedenbouwkundige inspecteur de leidraad is. De gemeenten krijgen tevens ondersteuning via een code goede praktijk, opgesteld door de stedenbouwkundige inspecteurs van het agentschap Inspectie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO) en waaraan nu de laatste hand wordt gelegd.

Maar ik neem aan dat uw vraag vooral budgettair gericht is. Zoals gezegd is de begrotingsallocatie breed gedefinieerd, juist om ons de mogelijkheid te geven om in te spelen op noden of opportuniteiten, en mijn administratie werkt deze zaken momenteel verder uit.

Ook wat betreft uw vraag hoe lokale besturen ondersteund kunnen worden op hun weg naar ontvoogding, weet u dat bij mijn administratie momenteel een onderzoek naar ontvoogding loopt. Ik verwacht uit deze hoek een aantal nuttige aanbevelingen die we in het volgende werkjaar kunnen operationaliseren. Ook uit de pilootprojecten rond de versterkte intergemeentelijke samenwerking verwacht ik een zeer nuttige inbreng voor het beleid.

Als antwoord op uw laatste vraag kan ik tot slot stellen dat het versterken van intergemeentelijke samenwerking uiteraard niet bereikt zal worden na één jaar financiële ondersteuning. Ik zal er alles voor doen, maar ik kan er nooit zware garanties voor geven. In zulke dingen is het een groot nadeel om ook minister van Financiën en Begroting te zijn. Ik voorzie in het begrotingsjaar 2012 opnieuw in deze begrotingspost, maar pas bij de begrotingsopmaak van 2012 kan ik u zeggen of de minister van Begroting welwillend is geweest en de Vlaamse Regering na hem.

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Voorzitter, minister, ik heb begrepen dat het niet gepast is dat ik nu verder de minister van Begroting hierover ondervraag. Ik neem voorlopig genoegen met dit antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■